

Freja Nicole
WOLF

**ÄLÄ
KOSKAAN
LUOTA
KAKSOSEEN**

Suomentanut
Aila Herronen

WSOY

Freja Nicole
WOLF

Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki

Englanninkielinen alkuteos

Never Trust a Gemini

Copyright © 2023 Freja Nicole Woolf

Published by arrangement with
Walker Books Limited, London SE115HJ.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, transmitted, broadcast or stored in an information retrieval system in any form or by any means, graphic, electronic or mechanical, including photocopying, taping and recording, without prior written permission from the publisher.

Suomenkielinen laitos © Aila Herronen ja WSOY 2023

Werner Söderström Osakeyhtiö

978-951-0-49094-5

Painettu EU:ssa

VAA'AN AIKA

Keskusteluja Taylor Swiftin kanssa

En voi lakata haaveilemasta Alison Bridgewaterista. Se voi johtua siitä, että on vaa'an aika... Kaikki ajattelevat silloin rakkautta ja suhteita, niin ainakin sanoo *Tähtien pyhä kirja valistuneille* – tai *Hyvä kirja hourupäille*, niin kuin isä sitä nimittää. Se voi myös tarkoittaa, että Alison Bridgewater -pakkomielteeni on kasvanut vaarallisen pyöräyttäviin mittasuhteisiin, mikä ei ole ollenkaan hyvä juttu, koska olen jo valmiiksi ihan pyörällä päästäni!

Unet ovat ihan viattomia: minä ja Alison kävelemässä käsi kädessä Tower Bridgen poikki Lontoossa... Minä ja Alison leikkimässä hippaa valkohiekkaisella rannalla... Minä ja Alison loikoilemassa vierekkäin leveällä parisängyllä ja sitten, ehkä, ujuttaudumme niin lähelle toisiamme, että huulet yltävät koskemaan huulia. Sormenpäät sipaisevat toisiaan, ja minä sanon hiljaa: "minä rakastan sinua", ja unessani Alisonin täydelliset kasvot hehkuvat ja hänen hymynsä on pelkkää auringonpaisetta ja sateenkaaria...

Alison avaa suunsa sanoakseen: "Minäkin rakastan sinua!"

Mutta herään aina juuri ennen sitä.

On tiistaiamu Lambley Commonissa Kentissä, ja kohta alkaa koulu, missä minun täytyy kohdata Alison silmästä silmään nolaamatta itseäni –ei mikään helppo juttu, jos on synnynäinen pelle niin kuin minä. Lojun ikuisuuden sängyssä

murehtimassa. Varsinkin sitä, että näin taas unta Alisonin suutelemisesta! Sitten äiti huutaa pirteänä alakerrasta.

”Aamupalalle, Cat! Keitin puuroa!”

Siinä tapauksessa on sama jäädä sänkyyn ikuisiksi ajoiksi! Äiti ei ole mikään kodinhengetär. Äidin puuro muistuttaa lähinnä kissanruokaa! Olen huomauttanut siitä pari kertaa, mutta äiti vain sanoo: ”Onpa hyvä, että annoimme sinulle nimeksi Cat!” Sitten äiti nauraa hulluna isän kanssa.

Mutta ei auta, minun on pakko laittautua valmiiksi (aikaa vievää hommaa, jos kaikki kaverit pitävät yllä übervaativaa tasoa). Niinpä hoipun peilin eteen ja tuijotan vaaleita kutrejani. Ne näyttävät linnunpesältä, joten haron niitä pikaisesti sormilla ja lisäksi sitten ripsiväriä. Siis tietenkin ripsiin enkä hiuksiin, vaikka pari hiusta jääkin kiinni ripsariharjaan.

Sitten huokaan traagisesti – koska teen näin joka päivä...

Minun aamutoimeni ovat yksinkertaiset: nousen ylös, puen päälle, rukoilen kaikkivaltiasta Afroditea (hän on rakkauden jumalatar, eikä mikään ole tärkeämpää kuin rakkaus), sitten kaunistaudun parhaani mukaan ystäväni ja romanttista pakkomielletäni Alison Bridgewateria varten.

Ennen kuin ehdin tänään sipaista kainaloon onnea tuovaa orvokkideodoranttia, puhelimeni värisee ja silmäni ovat pulhahtaa ulos päästä. Mikä olisi kyllä kamalan sotkuista ja traumaattista. Mutta siis, sain tekstiviestin Alisonilta!

Moi muru! Voidaanko jutella koulun jälkeen kahdestaan?

XOX **8.09**

”Voi hanhenmarjat!” huudahdan (hanhenmarjat on lempikirosanani). Haluaako Alison Bridgewater jutella minun kanssani KAHDESTAAN? Koulun jälkeen? TIISTAIPÄIVÄNÄ? Mistä? Sitten huoneeni ovi lävähtää auki, ja minä paaskaan puhelimen kädestäni kuin frisbeen ja kiljun: ”EN MINÄ OLE PUHELIMELLA, ÄITI! TULEN IHAN KOHTA ALAS!”

Puhelin törmää kampauspöydällä oleviin kynsilakkapulloihin ja lävähtää suoraan päin vaaleanpuna-violettiä laavalamppua, joka alkaa heilua uhkaavasti. Joudun loikkaamaan, että ehdin napata sen kiinni, ja päädyn naama edellä keskellä lattiaa lojuvaan pyykkikasaan. Moni kasa päältä kaunis.

Sitten vilkaisen ympärilleni ja huomaan, ettei taivaallista tunnelmaa keskeyttänytkään äiti vaan piinaava puunhalajasiskoni Luna. Hän on ihan KAMALA. Alisonin tekstiviesti voi olla elämäni tärkein keskustelu! Mukaan lukien keskusteluni Taylor Swiftin kanssa (Luna väittää, ettei sitä voi laskea keskusteluksi, kun Taylor ei ole koskaan vastannut, mutta hän on väärässä).

Luna ei piittaa murheistani vaan heiluttaa puhelintaan ja sanoo: "Näitkö sinä jo horoskooppi, Cat? Tänään on vesimiesten onnenpäivä. Ehkä se sinun sieni-infektiosi paranee viimein!"

"Se on pelkkä mustelma, Luna!" tiuskaisen ja nappaan puhelimen hänen kädestään. "Minähän sanoin jo!"

Yleensä minua ottaisi päähän, että Luna on alkanut hölöttaa astrologiasta. Minähän se omistan *Tähtien pyhän kirjan*, ja Luna on ominut jo pasifismin, kulutusvastaisuuden, intersektionaalisen feminismin ja radikaalin vegaaniuden! Mitä minulle jää?

Mutta kun luen Lunan puhelinta, se Elsa-tyyliin taakse jää, taakse jää. Koska minun siskoni, joka on niin outo, että kasvat-
taa huvikseen sienä kenkälaatikossa, saattaa olla oikeassa. Horoskoopissani sanotaan, että elämäni muuttuu kertaheittolla, niin radikaalilta kuin se kuulostaakin tiistaiaamuna.

Puhelimeni värisee taas syvällä alusvaatekasassa. Kaivan sen ylös ja haukon henkeä.

Mä tarvitsen sua!!! XXX **8.10**

Päässäni pyörii tuhansia Taylor Swift -lyriikoita ja tunnen, miten tähdet asettuvat kohdilleen... Tai ehkä se olikin vain minun mahani, joka murisi. Voiko tänään tosiaan olla se päivä,

jolloin Alison Bridgewater rakastuu minuun? Siinä riittää sulat-
telemista. Varsinkin kun tänään on tiistai, niin kuin saatoinkin
ehkä jo mainita.

Uppoudun syvälle Alisonin aiheuttamaan koomaan koko
äidin äklöttävän aamupalan ja koulumatkan ajaksi, mikä onkin
mukavaa vaihtelua Lunan paasaukselle äidin "eläinvihamieli-
sestä" ostoskäyttäytymisestä. Viime yön unet takertuvat iholle
kuin siitepöly.... Sitä ei näe, mutta sen tuntee.

Vau, olipa runollinen ajatus! Ehkä minun pitäisikin kirjoit-
taa Alisonille joku ihana runo... Sitten hän varmasti rakastuisi
minuun! Yritän ajatella runollisesti, mutta Luna vaan jatkaa
saarnausta. Ei mikään ihme, etten saa mitään aikaiseksi.

"...vaan sen takia, että pakkauksessa lukee 'suoraan tilalta'.
Kaikki tietää, että se tarkoittaa häkkikanalaa!" Luna puhisee
harmissaan. Ei ole mitenkään epätavallista, että siskoni suut-
tuu meidän vanhemmillemme tai "kapitalistisen dystopian
symboleille", kuten hän heitä nimittää. Minä olen vasta neljä-
toista, mutta Luna saa MINUT tuntemaan itseni boomeriksi. Tai
no, täytän kyllä pian viisitoista, että kai minä kohta olenkin. "Äiti
luulee, että tuo kuva hyvittää kaiken", Luna mesoaa. "Ihan kuin
tuo kana olisi ikinä nähnytään niittyä! Sitä paitsi äiti osti TAAS
niitä makkaroita päivälliseksi!"

Minun siskoni (skorpioni, Afrodite minua varjelkoon) on
hyvin kiihkomielinen. Viime jouluna, kun hän oli kaksitoista, hän
ilmoitti haluavansa vaihtaa nimensä Lauren Anna Phillipsistä
"Luna Anaïs Celeste Phillipsiksi". Hän oli tulostanut viralliset
lomakkeet ja kaikki! Ilmeisesti hänelle ei kelvannut joululahjaksi
mikään muu.

"No, sukunimi pysyy edes samana", isä murahti sanomaleh-
den takaa.

Äiti pyysi Lunaa "kokeilemaan" uutta nimeä ennen sen viral-
listamista. Lunan poistuttua huoneesta äiti kääntyi katsomaan
superjärkyttynyttä naamaani ja sanoi: "Älä huoli, kultaseni.

Identiteetillä leikittely on ihan normaalia tuossa iässä. Anna hänen kokeilla rauhassa. Hänestä tulee taas Lauren ennen kuin huomaaatkaan.”

Yhdeksän kuukautta myöhemmin Luna on Lunempi kuin koskaan! Kukaan ei enää kutsu häntä Laureniksi, joten kaipa minun pitää alkaa ottaa hänet tosissaan... Tosin hänen koulu-puvun takissaan on näköjään jättiläispinssi, jossa lukee VEGAANI HENKEEN JA MEREEN, joten taidankin alkaa kutsua häntä naurettavaksi.

Mutta arvaa kuka ei ole naurettava?

Alison Bridgewater. Hän on ihan täydellinen. Hän on puoliksi ghanalainen, hänellä on upeat tummat kiharat hiukset ja hänen kullanuskeat ihonsa hehkuu keskellä talveakin... Voi luoja! Minua oikeastaan vähän ärsyttää, miten runollisen tyrmävä ilmestys hän on.

”Täydellinen...” kuiskaan ääneen, ja sitten silmäni pyörivät. Hups.

Luna lakkaa puhumasta maatalouden rikoksista. ”Siis mitä? Sanoitko sinä juuri ’täydellinen’, kun minä puhuin eläinten massamurhasta?”

”En!” Lakkaan hetkeksi kävelemästä. ”Minua väsyttää. Mietin jotain ihan muuta.”

Luna pyörittelee silmiään. ”Jos viitsisit kuunnella, voisit oppia jotain. Miksi sinua väsyttää? Kirjoititko sinä taas *Frozen*-fanifiktiota neljään asti aamulla?”

”Joo”, vastaan. ”Siis EN! Pois se minusta!”

Hanhenmarjat... miten Luna on saanut siitä tietää?

”Ihan sama.” Luna asettelee kasvoilleen parhaan zen-ilmieensä. ”Vaa’an aika sekoittaa kaikkien päät. Ja vain siksi, että kaikki pelkäävät jäävänsä yksin koko vuodeksi. Maisy McGregor oikeasti pyörtyi eilen sen takia...”

Se herättää huomioni. Keskeytän sonetin kirjoittamisen päässäni.

”Siis mitä, miten niin KOKO VUODEKSI? Mistä sinä puhut?”

Luna hymyilee minulle omahyväisesti. Se on tosi ärsyttävä hymy, mutta minkäs hän naamalleen mahtaa. ”Etkö sinä ole lukenut *Tähtien pyhää kirjaa*? Jotkut uskovat, että jos ei löydä kumppania vaa’an aikana, joutuu odottamaan ensi vuoteen, että löytää jonkun. Ja se on tosi, tosi pitkä aika. Siihen mennessä mereen ehtii päätyä kahdeksan miljoonaa tonnia muovia, mikä on paljon se.”

Luna jatkaa jaarittelua, mutta minä suljen taas kaiken ulos kuin otsonikerros.

Koko vuoden!? Silloinhan minä olen jo melkein kuusitoista enkä olisi saanut edes ensisuudelmaa! Äkkiä keskustelu Alison Bridgewaterin kanssa tuntuu entistä tärkeämmältä. Minun pitäisi saada joku palkinto siitä, että onnistun pysymään nahoissani. Olen kuin Florence Nightingale, siis jos hän olisi vaaleatukkainen neljätoistavuotias, joka on ihastunut parhaaseen ystävänsä. Mitä hän ei ole, joten minä en ehkä olekaan yhtään kuin Florence Nightingale, vaikka olenkin hyveellinen kuin pyhimys. Tämä päivä voi olla niin iso juttu, että Disneyn Elsan seksuaalisen suuntautumisen hyssyttely on sen rinnalla pikkujuttu!

Koska kautta Taylor Swiftin, en todellakaan aio odottaa vuotta, että löydän tosirakkauden.

Kautta Alisonin rakkauden

Kun astun kotiluokkaan, ensimmäinen asia mitä näen on Alison Bridgewater, joka asettelee kukkia leikekirjan väliin kuin joku luova puolijumala. Hän on todellakin kaunein kalat-prinsessa päällä tämän julman, julman maan... Iso runollinen huokaus.

Kasiluokalla minä ja Alison istuimme vierekkäin kemian tunnilla, ja koska kemia on täsmäkyty tylsyyteen, aloin piirrellä kukkaa kalenteriin.

Alison huomasi sen. "Voi miten söpö! Piirrätkö sinä paljon?"

"Öö... joskus", vastasin ja ajattelin kokonaista kuvakokoelmaani suutelevista prinsessoista. Oli ehkä paras, ettei Alison näkisi niitä. "Entä sinä?"

"Minä skräppään!" Alison otti leikekirjan laukusta ja näytti sitä minulle. Se oli yhdistelmä sanomalehdistä leikattuja artikkeleja, valokuvia lehdistä, postikortteja, kangaspaloja, kaikki heitetty yhteen tavalla, joka näytti jostain syystä kauniilta, ihan kuin kaikki maailman kaaos olisi järjestetty paikoilleen.

"Tosi... hieno!" mutisin, ja Alison säteili ja hänen hampaansa olivat niin täydelliset ja hänen hiuksensa olivat oi niin kiharat ja upeat, ja vatsanpohjani kipristyi kuin kirpeä viinirypäle, koska miten minä en ollut huomannut sitä ennen? Alison on lumoaivan kaunis!

Mutta kirpeä rypäle muuttui SITRUUNAKSI, kun me olimme kerran yökylässä Siobhanilla (meidän koulun kuningatar-

mehiläisten kuningattarella) ja hän pyysi minua tuomaan *Tähtien pyhän kirjan* ja kovasti ihaillun ja vaikuttavan tähtitietouteni, niin että me voisimme tutkia tähtikarttojamme ja löytää itsellemme täydellisen kumppanin. Siobhan on määkinyt kauriiden perään aina siitä lähtien. Mutta sitten me syötimme Alisonin tiedot nettisivulle, ja sivu latasi MINUN karttani. Luulin ensin, että se oli virhe, niin kuin rakastuminen kaksoseen, mutta ei... Kaikki osui kohdalleen. Joka ikinen planeetta. ME olimme täydellinen pari!

"Oho! Melkoinen yhteensattuma", Siobhan sanoi ja räpytteli hämmästyneenä silmiään.

Minun oli vaikea hengittää. Mutta Alison vain heilutteli (täydellisiä) kulmiaan. "Jaa-a, Cat... Mitä jos se on kirjoitettu tähtiin? Minä olen aina rakastanut sinun ihanaa nöpönenäsi..."

Kaikki ulvoivat naurusta ja minä sanoin HAH-HAH-HAH niin vakuuttavasti kuin pystyin, mutta syvällä sisimmissäni Afrodite kuristi sydäntäni kimmeltävällä ruusuköynnöksellä, ja olen aina siitä lähtien ollut typerästi ja pateettisesti ja galaksienvälisesti rakastunut Alison Bridgewateriin.

Kukaan ei tiedä siitä, paitsi minun "paras ystäväni" Zanna, joka katselee minua parhaillaan toinen kulmakarva täydellisen ja perinpohjaisen paheksuvasti koholla. Palaan nykyhetkeen. Ihan kuin minut olisi paiskattu uima-altaaseen... ja minä jos kuka tiedän, miltä se tuntuu, koska niin isällä on tapana herättää minut, kun olemme kesälomareissulla Ranskassa. Minä olen myöhässä koulusta, Zanna tietää minun tuijottavan Alisonia eikä minulla vieläkään ole aavistustakaan, mistä Alison haluaa myöhemmin jutella.

Sanalla sanoen, stressi painaa päälle kuin kummitusjuna. Ja koko muukin huvipuisto.

Hengitän syvään ja suuntaan suorinta tietä paikalleni niin huomaamattomasti kuin suinkin. Mutta samassa kuuluu: "Cathleen Phillips. Kas, kas, kas."

Voi hanhenmarjat! Pysähdyn äkisti ja voihkaisen hiljaa itsekseni. Sitten käännyn huulillani mairein tekohymy, jonka saan loihdittua. "Huomenta, rouva Warren!"

"Huomenta, Cathleen." Kaikki sanovat, että irlantilainen aksentti on taivaallinen kuin tanssiva tiikeri, mutta minulta on mennyt ikiajoiksi luotto siihen rouva Warrenin vuoksi. Hän naputtaa pöytää kynällä. "Mitäpä jos tulisit tänne", hän sanoo mahanpohjan ilkeästi ruttaavalla nuotillaan, "ja selittäisit, miksi olet viisi minuuttia myöhässä."

Valun opettajanpöydän luo. "Anteeksi, että olen myöhässä", sanon. "Siskoni nukkui pommiin."

Se ei tarkalleen ottaen pidä paikkaansa, mutten todellakaan aio myöntää, että myöhästyminen oli oma vikani! Minulla ja rouva Warrenilla on ollut molemminpuolinen vihasuhde IKUISESTI. Tai no, ainakin siitä lähtien, kun hän sattui näkemään, kun piirsin Shrekin korvia hänen valokuvalleen koulun käytävällä.

Kun olen myöntänyt isolle pahalle Warrenille, että pitää paikkansa, etten ole sisareni, ja myöhästymismerkintä on siis reilu peli, lysähdän Zannan viereen ja yritän kaikin voimin olla tuijottamatta Alison Bridgewateria kaipaavasti. Harmi vain, että minun kaikkien voimieni teho on yhtä suuri kuin kauriin kyky rakastaa (eli lähes olematon) ja päädyn kuitenkin tuijottamaan Alison Bridgewateria kaipaavasti.

Alison hymyilee minulle aurinkoisesti tulvien tapansa mukaan kesää ja sateenkaaria, ja minä olen tippua tuolilta. Tämä on vaikeaa, kautta vaa'an ajan! Mistä hän haluaa puhua? Afrodite, anna minulle jokin merkki...

Zanna rykäisee. "Huomenta, hyödytön blondiystäväni."

Kurtistan kulmiani kesken rukouksen. "Mitä minä nyt olen tehnyt?"

"Ai tarkoitatko sitä, kun tuijotit Alisonia ovella kokonaiset viisi tuskaista sekuntia, ennen kuin astuit luokkaan?" Zanna

tuhahtaa ja naputtaa pöllömäisiä lasejaan kuten aina paheksuessaan jotain. Eli käytännössä aina. "Oletko koskaan kuullut hienovaraisuudesta, Cat?"

Zanna Szczechowska on ihan kamala ystävä, joka haukkuu minua joka päivä ihan kaikesta. Mutta olen tuntenut hänet ala-asteelta saakka, ja hän tuntee niin monta noloa salaisuuttani, että olisi liian iso riski katkaista välit. Sitä paitsi hän osaa minun lukujärjestykseni ulkoa, toisin kuin minä, niin että minulla ei todellakaan ole varaa menettää häntä. Mutta se ei estä minua mulkoilemasta häntä.

"Tosiystävä kertoo totuuden", Zanna sanoo ja kohauttaa olkapäitään. "Sinun täytyy päästä yli Alisonista!"

"Kiitos mielipiteestä", sanon rouva Warrenin jurnuttaessa ilmoitusasioita läpi kuin ylämäkeen juuttunut bussi. "Mutta minulla on parempi idea. Mitä jos Alison rakastuu minuun päästä varpasiin?"

Zanna kurtistaa kulmiaan. "Ai päästä varpasiin? Mutta eikö sinulla ole sieni-infektio varpaassa?"

"SE ON MUSTELMA, ZANNA!" kiljun. Ei olisi todellakaan pitänyt postata siitä Instagramiin. Sitten muistan, että me olemme luokassa. Hups. Kaikki ja Alison Bridgewater tuijottavat minua järkyttyneinä. Kun rouva Warren on merkinnyt minulle päivän toisen huomautuksen, supatan Zannalle: "Se on sääressä! Enkä minä sitä paitsi sitä tarkoittanut... Vaikka Alison rakastaa minua toivottavasti ihan yltympäriinsä. Varpaita, selkää, mahaa, kylkiä ja koko pakettia! Ja siinä auttaa runous."

Zannansilmät pyöristyvät kauhusta. "Anteeksi mikä? Runous?"

"Olen päättänyt, että nyt tai ei koskaan", selitän. "Horoskooppi tiedotti minulle luotettavasti, että minun kannattaa kertoa Alisonille tunteistani tänään. Niinpä aion kirjoittaa hänelle runon ja antaa sen hänelle koulun jälkeen. Se on uusi luku – tai siis säe – minun elämässäni, ja Alison rakastuu minuun ihan varmasti, koska runous on sielujen kieli."

"Huonoin idea ikinä", Zanna vastaa. "Älä vaan tee sitä. Pilaat meidän kaveripiirimme ja kaikki on sen jälkeen tosi kiu-sallista aina."

"Liian myöhäistä, Zanna", sanon. "Sitä paitsi se ei edes ole idea. Se on konsepti."

"Voi luoja", Zanna mutisee. "Kuulostaa vielä pahemmalta."

Zanna saattaa olla vielä ärsyttävämpi kuin minun sien-infektioni. Voi hanhenmarjat sentään.

Ruokatunnille mennessä en ole saanut aikaiseksi edes haikua Alison Bridgewaterille annettavaksi. Ja heti kun löydän hiljaisen nurkan, jossa voin kirjoittaa vihkooni jotain aivan uskomattoman hienoa, Jamie Owusu ilmestyy paikalle Ninja Turtles -eväsrasiensa kanssa ja alkaa valittaa, miten epätoivoisen kurjaa hänen elämänsä on.

Minun on pakko olla ystäviä Jamien kanssa. Meidän äitimme ovat parhaita kavereita ja pitävät säälistävää "ompeluseuraa" meillä joka viikonloppu. Jamie tulee aina mukaan, koska häntä pelottaa olla yksin kotona, ja me olemme tavallisesti minun huoneessani ja Jamie valittaa. Se ei yleensä haittaa, koska olen tottunut olemaan kuuntelematta, mutta tänään se on liikaa. Miten tässä muka pystyy kirjoittamaan lumoavaa runoutta, kun traagisen epärunolliset tyypit häiritsevät koko ajan?

Tänään Jamien ongelmana on, että yksikään tyttö Lambley Commonissa ei halua hänen kanssaan treffeille. "Miksi kiltit miehet jäävät aina yksin?" hän voihtii suu täynnä suklaakeksejä. Kuuntelen vain puolittain, koska piirrän ylisöpöä kuvaa, jossa *Frozenin* Elsa menee naimisiin *Urhea*-elokuvan Meridan kanssa. Ja kirjoitan runoutta... tietenkin.

"Kaikki tytöt haluaa valkoisen miehen, vai mitä?" Jamie jatkaa murehtimista. "Niin kuin Chris Hemsworthin tai Tom Hollandin."

"Mutta vessanseinät on täynnä Chidi Unigwea", pohdin piir-
täessäni Meridan kiharaa tukkaa ja huokaan haikeana, koska
se muistuttaa niin paljon Alisonin tukkaa. "Kaikki tykkävät
hänestä."

"Chidi on kuuluisa TikTokista", Jamie väittää vastaan. "Kirja-
viisas Stormzy sanoi häntä legendaksi!"

"No, ehkä sinunkin pitäisi alkaa säveltää musiikkia", ehdo-
tan. "Sitten sinusta voi tulla yhtä suosittu kuin Chidistä! Ja löy-
dät varmasti tyttöystävän!"

Jamie tönäisee minua kyynärpäähän niin, että Elsan
kukkakimppu on mennä pilalle. Kurtistan kulmiani, kun Jamie
osoittaa pihalle, missä Siobhan juttelee viimeisimmälle poika-
pakkomielleelleen Kieran Wakely-Brownille. Siobhanilta pää-
see ärsyttävä gibboninauru viiden sekunnin välein, ja hän
pomppii kuin kumiankka, kun Kieran pröystäilee kokoelmallaan
tennispalloja, joissa on nimmarit.

"Juuri tuollaisen pojan kaikki tytöt haluavat", Jamie sanoo
päättäväisenä.

En ole ihan varma, mitä hän tarkoittaa "kaikilla tytöillä",
mutta se saa jostain syystä karvat pystyyn, joten paikaan
vihon kiinni ja sanon: "No, ehkä jos lakkaisit valittamasta koko
ajan, joku tyttö saattaisi huomata, miten komea sinä salaa
olet ja lähtisi sinun kanssasi treffeille!"

Jamie tuijottaa minua suu auki. Hups. Oliko se liian pahasti
sanottu?

Sitten hän kysyy: "Ai olenko minä sinusta komea?"

Silmäni pyörivät. Siis oikeasti!? Senkö osan hän valitsi
kuulla!? Heilutan huuliani kuin kala ja yritän saada sanotuksi,
etten tarkoittanut sitä *sillä tavalla*, koska en todellakaan halua
Jamien luulevan, että olen ihastunut häneen, kun en miljoo-
nassa-biljoonassa vuodessa ole!

Harmi kyllä päädyn sanomaan: "En minä sitä... Siis...
komea mutta... No siis!" Päätän olla mainitsematta, ettei hän

todellakaan vedä vertoja Alison Bridgewaterille. Mutta kaipa Jamie on ihan ok, jos sellainen uppoaa kuin sukellusvene, joten sanon: "Sinä näytät ihan hyvältä!"

Jamie hymyilee kuin olisin pelastanut hänen päivänsä, viikonsa tai koko horoskooppivuotensa. "Vau!" hän hönkäisee hölmönä. "Ihan oikea kehu tuollaiselta tytöltä."

Minua huolestuttaa, että hän ylitulkitsee tilanteen. Nielaisen rinnassa karusellina kieppuvan pakokauhun ja katson, kun Jamie haukkaa uutta suklaakeksiä tuijottaen minua koko ajan silmiin. Mitä nyt!?! Sitten joku läimäyttää kätensä olkapäilleni ja olen hypätä housuistani.

"SIIS O-M-G ja pari kirjainta päälle! NÄITKÖ sinä, Cat?!" Siobhan Collingdale hyppää pöydälle ja pyyhkäisee huomaamattaan Jamien eväsrasian maahan. "Minulla oli ihan übererityinen hetki Kieranin kanssa. Näitkö sinä!?" Siobhan heilauttaa hiuksensa taakse ja suoraan Jamien silmään.

Siobhanin tukka on kuuluisa: hän käyttää viiden eri hoitoaineen yhdistelmää ja väittää, että hänen luonnollinen tukanvärinsä on "poltettu umbra", vaikka olen salaa sitä mieltä, että se on yksinkertaisesti ruskea. Jamie varmaan sokeutui äsken, mutta Siobhan on räjähtämäsillään Kieran-uutisista eikä edes vilkaise Jamieta. Tosin huomaan kyllä, että Siobhan varastaa yhden keksin, kun Jamie on keskittynyt voihkimaan tuskasta.

Tämä oli viimeinen hikipisara. Minä en saa koskaan kirjoitettua runollista mestariteosta! Sitä paitsi Siobhan on puhunut Kieran Wakely-Brownista koko päivän, ja minä olen kurkkuani myöten täynnä. Kaikilla on omat ihastuksensa, mutta hän ottaa omansa ihan liian vakavasti, kautta Alisonin rakkauden!

"Kieran ei ole yhtään samanlainen kuin muut pojat", Siobhan tilittää. "Hän on KAURIS ja tietää, mitä ripsiväri on, koska hänen äitinsä on ammattimaskeeraaja ja Kieran on jopa tavannut Cara Delevingnen! Mikä on ihan huippua, koska kaikki sanoo, että minulla on Caran kulmakarvat. Minä olen niin päässyt yli

Chidistä!" Jamie on tukehtua keksiinsä. "Uusi poikaystävä on paras luonnollinen puhdistus, Cat. Minä en enää edes ajattele Chidiä! Siksi minun ihoni on nykyään niin heleä..."

Jamie tuijottaa minua silmät ymyrkäisinä koko Siobhanin Kieran-erikoislähetysten ajan, mutta minä teeskentelen, etten huomaa mitään. Minulla on muutenkin ihan tarpeeksi murheelisiä murmeleita. Vaa'an aika alkaa selvästi vaikuttaa! Siobhan on aloittamassa uuden kiiltävää suhdetta, mutta minulla ei vielä ole Alison Bridgewaterille mitään annettavaa. Sapfo minut periköön!

MIKÄ RIMMAA ALISONIN KANSSA???

Klo 13.45 Madison? Atkinson?

Stadion? Entä... ALISON! Oo.

Hampaaton? Tai no... *Saatoin* vahingossa seiskaluokalla katkaista Sportti-Habiban täydellisen etuhampaan, kun sulkapallomaila karkasi kädestä kesken lyönnin... Ehkei kannata muistuttaa Alisonia siitä.

Noidaton? En tosin ole varma, pystyvätkö noidat kokemaan todellista rakkautta. Sitä pitäisi kysyä rouva Warrenilta.

Turmion? Siitä tulee mieleen Nigel Nillittäjä päiväkodista. Hän pureskeli toiseksi parasta geelikynääni niin, että se näytti ihan juustotikulta. Ei kovin romanttista...

Klo 13.55 Navajon? Kiitos internet!

Merkitys: "Navajon on eräs Yhdysvaltain Koillisosan ja Kanadan intiaani-kieliperhe..."
Inspiroivaa!!!

Klo 14.35 Osaan nyt esitellä itseni halkomelemiksi, mutta minulla ei vielä kukaan ole runoa.

Sapfo minut perii

Harmi kyllä Sapfo (joka on, kuten kaltaiseni runollisimmat sie-
lut tietävät, äärimmäisen kuuluisa ja ikivanha lesborunoi-
lija, JOLLA OLI OMA SAARI LESBOS) ei minua peri, ja päivän
päätteeksi minulla on kädessäni tekele, jota voi kuvailla vain
"hyväksi yritykseksi". Luen sen läpi, kun odotan Alisonia kou-
lun portin ulkopuolella tihkusateessa. Mikä varmaan tarkoittaa,
että Sapfo itkee.

Miten minä voin antaa tämän Alisonille? Minun olisi pitänyt
kuvittaa se. Silloin hän olisi ihastunut piirustustaitoihini niin, ettei
olisi huomannut sanoja lainkaan. Mutta nyt on liian myöhäistä.
Sujautan runon takin taskuun ja sydämeni buum-shaka-laik-
kaa kuin rytmikeppi.

"Onko kaikki hyvin?" joku kysyy. Kun kohotan katseeni, näen
särmikkään tytön, joka katsoo minua vihreäsankaisten silmä-
lasien takaa kuin omahyväinen emoji. "Näytät stressaantu-
neelta", hän lisää melko näppärällä korostuksella, jollaisella
haluaisin itsekin puhua.

"Öö..." räpiköin. "No, en minä kyllä ole..."

Tyttö nyökkää hitaasti. "Minä olen alkanut laskea sataan
koreaksi. Kun pääsen sataan, olen melkein aina unohtanut,
mikä minua hermostutti. Jos siitä on apua."

Sitten hän hymyilee tosi rennonviileästi ja lähtee pois.
Tuijotan hänen peräänsä. Koreaksi? Miten se muka minua

auttaisi? En minä ole mikään Duolingo-pöllö. Toisten elämä on niin tutka-mutkatonta: he eivät tunnista stressiä vaikka se jyräisi suoraan päin kuin bussi!

Yritän unohtaa tsunamin lailla päälleni pyyhkäisevän levottomuuden, joten otan puhelimen esiin ja alan selata Instagramia. Siobhan on julkaissut selfien, joka on saanut jo yli kaksisataa tykkäystä hänen pelokkaalta seuraajajoukoltaan. (Siobhan sanoo, että hänellä on "melkein kolmetuhatta" seuraajaa, vaikka minusta 2400 on pikemminkin reilut kaksituhatta.) Kaksoisnapautan sitä... sitten kuulen tutun naurun.

Kohotan katseeni ja haukon henkeä. Alison juttelee jonkun pojan kanssa kadun toiselle puolella. Hän odottaa varmaan minua. Miten minä en huomannut häntä? Joka puolella vilisee busseja ja koululaisten vanhempien autoja kuin törmäilyautoradalla eikä Alison ole nähnyt minua, joten astun lähemmäs portilta ja nostan käteni vilkutukseen. En tunnista poikaa, mutta kaikki pojat näyttävät minusta samalta, jos totta puhutaan. Hänen koulupuvun takkinsa on kuitenkin pramean violetti ja erottuu siksi meidän koulumme tavattoman tylsistä sinisistä. Violetti tarkoittaa, että poika käy yksityiskoulua nimeltä Lambley Common Academy. Me kutsumme sitä käyviä punajuuriprikaatilaiksiksi.

Mutta nyt ei ole aikaa antaa tärkeilevien takkien viedä sivuraiteille! Hengitän syvään ja maadoittavasti. Tässä se nyt on: elämäni tärkein keskustelu! (Anteeksi vain, Taylor Swift.) Nielaisen hermostumiseni, astun ajotielle, avaan suuni huutaakseni Alisionia... sitten se yksityiskoulupoika nojaa eteenpäin ja suutelee Alison Bridgewateria. MINUN Alison Bridgewateriani. Suoraan täydelliselle ruskealle poskelle.

MITÄ?! Pysähdyn niille sijoilleni keskelle tietä.

Aivoissani suhisee. Hän suuteli Alisionia poskelle! No siis, eihän se ollut mikään suoraan suulle -sessio, mutta suudelma on suudelma! Pitäisikö minun olla iloinen, koska Alison on

CAT PHILLIPSIN RAKKAUSELÄMÄ KAIPAA PLANETAARISTA APUA!

Cat Phillips (vesimies) uskoo horoskooppeihin ja on altis noloille tilanteille ja onnettomuuksille. Opastavatko tähdet hänet rakastumaan **ALISON BRIDGEWATERIIN** (kalat) vai ajavatko suoraan **JAMIE OWUSUN** (rapu) syliin? Mutta sopsisiko yltiöcool, kapinallinen **MORGAN** hänelle parhaiten – vaikka on kaksonen ja

**CAT TIETÄÄ,
ETTEI KAKSOSEEN OLE
LUOTTAMISTA?**

www.wsoy.fi

N84.2 | ISBN 978-951-0-49094-5

Kannen kuvitus Lucia Picerno

"Täynnä hilpeyttä, nerokkuutta ja huimaavaa
ensi rakkauten romantiikkaa."

BETH REEKLES

